

Arrest

nr. 98 350 van 4 maart 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 13 november 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 9 oktober 2012 houdende bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 december 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 januari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 28 juni 2012 dient de verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van de vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2 Op 9 oktober 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

1.3 Op 9 oktober 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tevens een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van de beslissing van N(...) D(...) attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:

J(...) L(...), nationaliteit Servië,

het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals het (de) grondgebied(en) van de volgende Staten:

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naartoe te begeven,

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

2° zij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd: zij toont niet aan sedert wanneer zij in België is.”

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verweerder om de kosten van het geding ten laste van de verzoekster te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een eerste middel voert de verzoekster de schending aan van artikel 7 van de vreemdelingenwet, van artikel 9bis van de vreemdelingenwet *juncto* artikel 8 van het Europees Verdrag betreffende de bescherming van de Rechten van de Mens (Hierna: het EVRM), van de materiële motiveringsplicht en van de beginselen van behoorlijk bestuur.

In het tweede middel beroept de verzoekster zich op een schending aan van de zorgvuldigheidsplicht, van het beginsel van fair play, van de rechten van de verdediging, van de motiveringsplicht en van de artikelen 3 en 8 van het EVRM.

3.1.1 De verzoekster citeert de bestreden beslissing en licht het eerste middel als volgt toe:

“De bestreden beslissing ontbeert elke draagkrachtige motivering.

In casu wordt het bevel om het grondgebied te verlaten gemotiveerd: (...)

Het is duidelijk dat dergelijke motivering geenszins draagkrachtig kan zijn aangezien zij geenszins ingaat op de situatie van de Roma in hun geboorteland, waarbij zij ten eerste worden gediscrimineerd en zelfs buitengepest met allerlei maatregelen die het hen onmogelijk maken om nog op een menswaardige manier daar te overleven.

De motivering moet adequaat zijn en in evenredigheid met het belang van de beslissing. Zie ook J. VANDE LANOTTE en E. CERECHE, De motiveringsplicht van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1992, 11-12.

De materiële motiveringsplicht vereist dat de beslissing gesteund is op voldoende draagkrachtige motieven (P.M., “Le controle par le conseil d’Etat de la motivation des actes réglementaires”, noot onder R.v.St., 1 februari 1989, nr. 31.882, J.L.M.B., 1989, 55-560). In casu is dit niet het geval.

Het is duidelijk dat het betekenen van een bevel om het grondgebied te verlaten zonder dat hierbij rekening wordt gehouden met de situatie in het geboorteland van verzoekster, strijdt met de beginselen van behoorlijk bestuur.

Er kan en mag van verwerende partij verwacht worden dat zij een duidelijk onderscheiden administratieve beslissing niet zomaar verantwoord met verwijzing naar een wettekst zonder rekening te houden met alle elementen, zo ondermeer de situatie in het land van herkomst en tevens de uitermate verstrekende gevolgen die deze beslissing heeft voor verzoekster.

In de bestreden beslissing werd ten onrechte niet geargumenteed en ook geen rekening gehouden met o.m. volgende zaken, die nochtans ten eerste van belang zij voor de beslissing bevel om het grondgebied te verlaten:

- *er is de zeer erbarmelijke situatie van de Roma in Kosovo waarbij algemeen protest bestaat bij Mensenrechtenorganisaties om Roma nog te verplichten om terug te keren naar Kosovo (zie hoger en verder).*
- *verzoekster is volgens Roma tradities gehuwd met dhr. I. C., en zij woont samen met hem. Er is beroep aangetekend tegen de negatieve beslissing art. 9 BIS VW met voorlegging van aanvullende stukken.*

Er is in casu manifeste schending van de motiveringsplicht, art. 9 BIS VW en art. 8 EVRM."

3.1.2 Het tweede middel wordt als volgt uiteengezet:

"De asielinstanties dienen thans niet enkel te onderzoeken of een vreemdelingen de vluchtelingenstatus in de zin van de Conventie van Genève kan verwerven, doch tevens, in tweede instantie, of de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend.

In casu wordt geenszins gemotiveerd waarom verzoekster de subsidiaire beschermingsstatus niet zou kunnen toegekend worden.

Er werd geen enkel onderzoek verricht naar de actuele situatie voor Roma in hun geboorteland, die er geenszins op verbeterd is, wel integendeel.

Minstens is het zo dat deze situatie op heden in Servië voor de Roma beoordeeld diende te worden voorafgaand aan het betekenen van bevel om het grondgebied te verlaten, aangezien het uiteraard niet kan dat verzoekster naar een land wordt teruggestuurd waar volop discriminaties van Roma vaststaande praktijk zijn (EVRM).

Door zomaar een bevel om het grondgebied te verlaten te gaan betekenen, worden de beginselen van behoorlijk bestuur ten zeerste geschaad;

Het schendt ten zeerste art. 3 EVRM dat met thans door een bevel om het grondgebied te verlaten thans bij de betekening van het bevel in gene mate rekening wordt gehouden met het gezinsleven van verzoekster.

Verzoekster dreigt thans nog voor hij desgevallend een positieve beslissing kan bekomen op haar aanvraag tot humanitaire regularisatie, procedure hangende thans in graad van hoger beroep, hetgeen uiteraard niet strookt met het beginsel der fair play.

Minstens dient de beslissing afgewacht te worden betreffende een uitspraak tot legaal verblijf op basis van humanitaire regularisatie in de hangende beroepsprocedure, aangezien verzoekster uiteraard bij een positieve beslissing hieromtrent, onmiddellijk over een verblijfstitel kan beschikken en zodoende niet meer zonder geldige verblijfstitel in België verblijven en dus het bevel om het grondgebied te verlaten, onmiddellijk hun uitwerking dienen te verliezen.

Dat de zorgvuldigheidsplicht, de beginselen van behoorlijk bestuur, de rechten van verdediging vereisen dat er rekening wordt gehouden met de lopende beroepsprocedure zoals hoger vermeld."

3.1.3 Beide middelen worden, gelet op hun onderlinge samenhang, samen onderzocht.

3.1.4 De Raad merkt vooreerst op dat het verzoekschrift overeenkomstig artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet op straffe van nietigheid een uiteenzetting moet bevatten van de feiten en middelen die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder '*middel*' in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135 618; RvS 17 december 2004, nr. 138 590).

De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid dat zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden. De Raad stelt vast dat de verzoekster in het kader van het eerste middel verzuimt om uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing een schending inhoudt van artikel 7 van de vreemdelingenwet, van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en van artikel 8 van het EVRM. Het eerste middel is dan ook niet ontvankelijk wat de aangevoerde schending van deze bepalingen betreft. Ook in het kader van het tweede middel wordt niet uitgewerkt op welke wijze de bestreden beslissing artikel 8 van het EVRM zou schenden. Het tweede middel is op dat punt eveneens onontvankelijk.

3.1.6 De verzoekster voert tevens de schending aan van "*de beginselen van behoorlijk bestuur*". De Raad stelt vast dat verzoekster nalaat aan te geven welk beginsel van behoorlijk bestuur zij geschonden acht. Het is niet aan de Raad dit te specificeren, zodat ook dit middelenonderdeel als onontvankelijk dient beschouwd te worden (RvS 22 november 2005, nr. 151.540).

3.2.1 De verzoekster betoogt dat de asielinstanties gehouden zijn onderzoek te voeren naar de subsidiaire beschermingsstatus zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en dat het gebrek aan dergelijk onderzoek een schending inhoudt van de motiveringsplicht.

Er dient evenwel te worden geduïd dat de bestreden beslissing genomen werd door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet en niet door “de asielinstanties”. Overeenkomstig de bepalingen van artikel 57/6 van de vreemdelingenwet is enkel de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevoegd om de vreemdeling de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen of te weigeren. Wanneer de verzoekster een aanvraag om toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus wenst in te dienen, moet deze de vorm aannemen van een asielaanvraag. Aangezien er *in casu* geen asielaanvraag werd ingediend, is de verweerder niet gehouden te motiveren waarom de subsidiaire bescherming niet kon worden toegekend. De vraag naar subsidiaire bescherming behoort niet tot het voorwerp van de bestreden beslissing.

De verzoekster toont te dezen dan ook geen schending aan van de materiële noch van de formele motiveringsplicht.

3.2.2 Waar de verzoekster stelt dat een beroep hangend is tegen de beslissing betreffende de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis en dat het desbetreffende arrest van de Raad moet afgewacht worden alvorens het bevel tot verlaten van het grondgebied uitwerking kan hebben, wijst de Raad erop dat dergelijk annulatieberoep geen schorsende werking heeft en dus niet verhindert dat een bevel om het grondgebied te verlaten kan worden getroffen. In de mate dat de verzoekster bekritiseert dat het bestreden bevel werd genomen zonder de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie af te wachten, merkt de Raad op dat deze kritiek faalt in feite nu uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeksters verblijfsaanvraag bij beslissing van 9 oktober 2012 onontvankelijk werd verklaard. Daarnaast verhindert noch het indienen van een aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, noch het feit dat er een beslissing tot onontvankelijkheid werd genomen in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, de overheid een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven wanneer de voorwaarden daartoe vervuld zijn.

Het beginsel van de fair play houdt in dat de overheid zich onpartijdig moet opstellen bij het nemen van een besluit en de noodzakelijke openheid en eerlijkheid in acht dient te nemen.

De verzoekster toont niet aan dat het bestuur door oneerlijke middelen, zoals het achterhouden van gegevens, door verdragingsmanoeuvres of door overdreven spoed, de verkrijging van een recht zou hebben bemoeilijkt.

Een schending van het fair play- beginsel kan niet vastgesteld worden.

3.2.3 Wat betreft de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht moet erop worden gewezen dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Uit de voorgaande bespreking blijkt dat de verzoekster te dezen geen schending aantoonde van de zorgvuldigheidsplicht.

3.2.4 De Raad wijst erop dat de rechten van verdediging in administratiefrechtelijke zaken enkel van toepassing zijn op tuchtzaken doch niet op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de vreemdelingenwet (RvS 20 december 2001, nr. 102.201; RvS 3 november 2003, nr. 124.957; RvS 8 december 2004, nr. 138.181). Een schending van de rechten van verdediging kan *in casu* niet op ontvankelijke wijze worden aangevoerd.

3.2.5 Waar de verzoekster betoogt dat geen rekening werd gehouden met de erbarmelijke situatie van de Roma in Kosovo en dat minstens de actuele situatie in Servië voor de Roma beoordeeld diende te worden voorafgaand aan het betekenen van bevel om het grondgebied te verlaten, verwijst de Raad naar de bespreking van het derde middel.

3.2.6 Waar de verzoekster stelt dat artikel 3 EVRM geschonden is aangezien er in gene mate rekening wordt gehouden met het gezinsleven van verzoekster, verwijst de Raad naar de bespreking van het vierde middel.

3.2.7. Het eerste en het tweede middel zijn, in zoverre zij ontvankelijk zijn, in de aangegeven mate ongegrond.

3.3 In een derde middel voert de verzoekster de schending aan van artikel 3 van het EVRM *juncto* artikel 13 van het EVRM en van de materiële motiveringsplicht.

De verzoekster licht het middel als volgt toe:

“Het Hof van Justitie was van oordeel in een arrest van 17 februari 2009 dat betreffende de toekenning van subsidiaire bescherming het niet langer nodig is om aan te tonen dat er sprake is van een persoonlijke bedreiging als de aanvraag wordt teruggestuurd, doch het reeds voldoende is om een algemener risico en een willekeurig geweld in het land van herkomst aan te tonen.

Hierboven werd aangetoond dat deze situatie tot op heden in Servië er een is van willekeurig geweld tegenover de Roma, waardoor verzoekster louter al door zijn aanwezigheid een reëel risico op bedreiging loopt.

Door verwerende partij diende dus nagegaan te worden tot een onderzoek van alle elementen die relevant zijn.

Meer bepaald diende verwerende partij zich ervan te vergewissen dat verzoekende partij geen enkel risico, ongeacht dus de geloofwaardigheid of gegrondheid van zijn asielrelaas, op een mensonterende behandeling zal ondergaan wanneer zij zou terugkeren naar zijn land van herkomst.

Dat er door het automatisch afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten er manifest schending aan de orde is van art. 3 EVRM.

Dat het automatisch afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten maakt dat de enige beoordeling die dient te gebeuren, dient te gebeuren door verwerende partij.

Indien deze beoordeling niet is gebeurd, dan levert dit manifeste schending op van art. 3 EVRM juncto art. 13 EVRM.

Dat deze schending bovendien wordt aangevuld met een schending van art. 8 EVRM (zie hoger).

Door het Europees Hof van de Rechten van de Mens werd herhaaldelijk geoordeeld dat verdragsstaten en de betrokken nationale rechters indringend (“independent and rigorous”) moeten toetsen of er sprake is van een risico van een behandeling in strijd met art. 3 EVRM.

Uit de motivering dient te blijken dat een werkelijk onderzoek terzake is gebeurd en dat er dus geen mogelijke schending van art. 3 EVRM aan de orde kan zijn.

In casu blijkt dit geenszins uit de motivering, wel integendeel, werd er geen enkel onderzoek terzake gedaan en dus ook niet gemotiveerd hieromtrent.

Dat in elk geval nooit de actuele situatie van het land van herkomst is onderzocht geworden alvorens een beslissing te nemen of minstens dit niet blijkt uit de motivering.

Dat in elk geval nooit de actuele situatie van het land van herkomst is onderzocht geworden alvorens een beslissing te nemen of minstens dit niet blijkt uit de motivering.

Dat de situatie in Kosovo en Servië vergelijkbaar is, waarbij omtrent gedwongen terugwijzingen naar Kosovo wordt gesteld als volgt.

Cfr. Amnesty International :

« Amnesty International roept in een nieuw rapport de Europese Unie op om geen romazigeuners gedwongen terug te sturen naar Kosovo. Ook België heeft met Kosovo een overeenkomst omtrent de uitlevering van Roma afgesloten. De Roma hebben in Kosovo nauwelijks rechten, zo stelt Amnesty International in een recent rapport. “Roma en andere minderheden komen daar terecht in een situatie van geweld en extreme discriminatie” verduidelijkt Lore Van Welden van Amnesty International. “Roma hebben in Kosovo heel beperkte toegang tot arbeid, tot educatie, tot gezondheidszorg en tot huisvesting. ”.

Cfr. Human Rights Watch (77 page report that documents the serious human rights problems faced by Roms who left Kosovo for Western Europe but were subsequently sent back.

The report recommends:

“ An immediate moratorium on forced returns until conditions improve.

Urgent steps to provide assistance to those who have been returned. ”

Gelet op hetgeen voorafgaat vraagt verzoekster om de schorsing van de bestreden beslissing.”

3.3.1 De verzoekster stelt dat een terugkeer naar Servië een schending zal inhouden van artikel 3 van het EVRM aangezien haar land van herkomst gekenmerkt wordt door willekeurig geweld tegenover de Roma waardoor ze louter door haar aanwezigheid een reëel risico loopt op bedreigingen.

Artikel 3 van het EVRM luidt als volgt:

“Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”

Waar de verzoekster verwijst naar de rechtspraak van het Hof van Justitie inzake subsidiaire bescherming alsook naar haar asielrelaas, herinnert de Raad eraan dat reeds bij de behandeling van het tweede middel gebleken is dat de vraag naar subsidiaire bescherming niet behoort tot het voorwerp van de bestreden beslissing.

Artikel 3 van het EVRM bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het Europees Hof voor de bescherming van de Rechten van de Mens (Hierna: het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens, zoals Amnesty International, of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepaste tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, §

107; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

De verzoekster stelt dat zij als lid van de Roma bevolking in Servië het slachtoffer zal worden van willekeurig geweld zodanig dat haar loutere aanwezigheid in haar land van herkomst al een reëel risico op bedreigingen met zich meebrengt. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekster beschikt over een Roma kaart en dat zij afkomstig is uit Servië. Daarenboven citeert de verzoekster rapporten van Human Rights Watch en Amnesty International met betrekking tot de situatie van Roma die vanuit West-Europa teruggestuurd worden naar Kosovo. De citaties uit deze rapporten stellen dat de Roma bevolking in Kosovo nauwelijks rechten heeft en een heel beperkte toegang tot educatie, gezondheidszorg of huisvesting heeft. De Raad merkt echter op dat de verzoekster *in casu* afkomstig is uit Servië en dat de bewering dat de situaties in Kosovo en Servië vergelijkbaar zijn, een gratuite bewering betreft die geen steun vindt in de gevoegde stukken of citaties. Terwijl de verzoekster betoogt dat zij behoort tot de Roma bevolking in Servië, voegt zij enkel stukken die betrekking hebben op de situatie van de Roma in Kosovo. Bijgevolg slaagt ze er niet in de beweringen omtrent de algemene situatie van willekeurig geweld in haar land van herkomst te staven. De verzoekster maakt niet concreet aannemelijk dat zij bij een terugkeer naar Servië blootgesteld zal worden aan willekeurig geweld nu het voorliggende verzoekschrift geen concrete gegevens bevat over verzoeksters persoonlijke situatie enerzijds en over de algemene situatie in het land van herkomst van de verzoekster anderzijds. Door te stellen dat haar loutere aanwezigheid in Servië een reëel risico op bedreiging met zich meebrengt, worden de omstandigheden eigen aan verzoeksters geval niet uiteengezet.

De Raad dient, gelet op voorgaande vaststelling, te besluiten dat er geen ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekster een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling in geval van terugkeer naar haar land van herkomst.

Rekening houdende met de gegevens verstrekt door verzoekster kan geen schending van artikel 3 van het EVRM worden vastgesteld.

3.3.2 Inzake de aangevoerde schending van artikel 13 van het EVRM kan, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, artikel 13 EVRM niet dienstig worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde Verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist. De verzoekster roept de schending in van artikel 3 van het EVRM, maar hierboven werd reeds gesteld dat geen schending van artikel 3 van het EVRM is aangetoond.

Een schending van artikel 3 *juncto* artikel 13 van het EVRM ligt dan ook niet voor.

3.3.3 In de mate dat de verzoekster tevens een schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht, stelt de Raad vast dat de verzoekster in het onderhavige verzoekschrift nergens het enige motief van de bestreden beslissing betwist. De verzoekster betwist met name niet dat zij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 van de vreemdelingenwet bepaalde termijn. Waar de verzoekster het heeft over "*zijn asielaanvraag*" wijst de Raad er op dat uit het administratief dossier niet blijkt dat de verzoekster een asielaanvraag heeft ingediend bij de Belgische autoriteiten. De verzoekende partij betoogt dat de verweerder geen bevel om grondgebied te verlaten kan treffen zonder zich te vergewissen van de toestand in het land van herkomst, zij poogt voorts aan te tonen dat de toestand voor de Roma in Servië een schending inhoudt van artikel 3 van het EVRM. Zoals hierboven besproken, brengt de verzoekster echter geen concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken elementen aan die er op zouden kunnen wijzen dat zij in haar land van herkomst een risico loopt in de zin van artikel 3 van het EVRM. Zij brengt evenmin concrete elementen bij aangaande de algemene situatie in haar land van herkomst. Bovendien herhaalt de Raad dat de verzoekster blijkbaar nagelaten heeft in België een asielaanvraag in te dienen. Zij heeft dan ook nooit ten overstaan van de Belgische autoriteiten enige vrees in de zin van de artikelen 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet kenbaar gemaakt. In de gegeven omstandigheden en gezien het gebrek aan concrete aanwijzingen die kunnen wijzen op een risico op een behandeling die strijdt met artikel 3 van het EVRM, kan de verzoekster niet dienstig aanvoeren dat in de bestreden beslissing diende te worden gemotiveerd of dat op enige andere wijze rekening diende te worden gehouden met haar beweringen omtrent de situatie van de Roma in Servië.

Een schending van de materiële motiveringsplicht is niet aangetoond.

3.3.4 Het derde middel is ongegrond.

3.4 In een vierde middel voert de verzoekster de schending aan van artikel 3 van het EVRM *juncto* artikel 13 van het EVRM, van artikel 8 van het EVRM en van de materiële motiveringsplicht.

De verzoekster licht het middel als volgt toe:

“Dat verzoekster immers niet alleen in België verbleef, doch met zijn volledig gezin. Dat het gezin van verzoekster bestaat uit volgende personen:

- cliënt zelf
- haar echtgenoot I. C.

Dat door het betekenen van het bevel met medegaande begeleidende maatregelen verzoekster eensklaps gescheiden werd van haar man.

Dat art. 8 EVRM nochtans het recht op een gezinsleven waarborgt.

Dat het bevel om het grondgebied te verlaten ten zeerste dit recht op gezinsleven schendt.

Dat in dit verband dient opgemerkt dat het van wezenlijk belang is dat hier sprake is van een recht op gezinsleven en niet als een gunst hetgeen een uitvloeisel vormt van wat omschreven ligt in de hogere wettelijke normen, zoals art. 8 EVRM, dewelke een gewichtig beschermingsniveau toekennen aan het recht op gezinsleven.

Dat zo bv. nog tijdens de parlementaire voorbereiding van de nieuwe wet op de gezinshereniging werd overwogen dat de mogelijkheid tot het uitbouwen van een gezinsleven tot één van de hoekstenen van onze samenleving behoort (zie in dit verband Wetsvoorstel tot wijziging van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen voor wat betreft de voorwaarden tot gezinshereniging van niet EU-onderdanen, Pari. St. Kamer, 2010-11, 0443/001).

Dat door art. 8 EVRM er sprake is van een fundamenteel mensenrecht en de overheid ervoor dient te zorgen dat men ook effectief dit recht kan uitoefenen.

Dat dient vastgesteld dat in het kader van het bevel om het grondgebied te verlaten ten onrechte totaal geen rekening werd gehouden met het feit dat verzoekster niet alleen in België is doch ook zijn vrouw en kinderen waarmee hij een gezin vormt.

Dat zelfs dienaangaande in de verste verte niet geargumenteed wordt, alsof het niet van belang zou zijn dat zijn gezinsleden hier verblijven, terwijl hier een fundamenteel mensenrecht aan de orde komt, weze het recht op eerbiediging van gezinsleven.

Dat hierdoor de wettigheid van het bevel om het grondgebied te verlaten, ten zeerste in het gedrang komt.

Dat dient vastgesteld te worden dat dit bevel om het grondgebied te verlaten ook geenszins rechtsgeldig werd genomen.

Dat art. 8 EVRM, de zorgvuldigheidsplicht, de beginselen van behoorlijk bestuur, de rechten van verdediging vereisen dat er rekening wordt gehouden met de aanwezigheid van gezinsleden, temeer tal van deze gezinsleden nog minderjarig zijn, en dus zeer kwetsbaar met een grote nood niet enkel aan hun moeder doch tevens hun vader.

Dat anderzijds de gedwongen scheiding van verzoekster en haar gezin een onmenselijke behandeling tot gevolg heeft in de zin van art. 3 EVRM.

Door verwerende partij diende dus nagegaan te worden tot een onderzoek van alle elementen die relevant zijn.

Dat er door het automatisch afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten er manifest schending aan de orde is van art. 3 EVRM en door geen rekening te houden met de aanwezigheid der gezinsleden in België, bovendien manifeste schending uitmaakt van art. 8 EVRM.

Dat het automatisch afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten maakt dat de enige beoordeling die dient te gebeuren, dient te gebeuren door verwerende partij.

*Indien deze beoordeling niet is gebeurd, dan levert dit manifeste schending op van art. 3 EVRM *juncto* art. 13 EVRM.*

Door het Europees Hof van de Rechten van de Mens werd herhaaldelijk geoordeeld dat verdragsstaten en de betrokken nationale rechters indringend (“independent and rigorous”) moeten toetsen of er sprake is van een risico van een behandeling in strijd met art. 3 EVRM.

Uit de motivering dient te blijken dat een werkelijk onderzoek terzake is gebeurd en dat er dus geen mogelijke schending van art. 3 EVRM aan de orde kan zijn.”

3.4.1 De verzoekster voert aan dat zij in België een gezin heeft. Ze stelt dat de bestreden beslissing een schending inhoudt van haar recht op een gezinsleven zoals bepaald in artikel 8 EVRM.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

In het kader van deze verdragsrechtelijke bepaling en indien aangenomen kan worden dat er een effectief gezinsleven in België is, dient de Raad te onderzoeken, is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de “fair balance”-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Waar de verzoekster stelt *“Dat dient vastgesteld dat in het kader van het bevel om het grondgebied te verlaten ten onrechte totaal geen rekening werd gehouden met het feit dat verzoekster niet alleen in België is doch ook zijn vrouw en kinderen waarmee hij een gezin vormt. Dat zelfs dienaangaande in de verste verte niet geargumenteerd wordt, alsof het niet van belang zou zijn dat zijn gezinsleden hier verblijven, terwijl hier een fundamenteel mensenrecht aan de orde komt, weze het recht op eerbiediging*

van gezinsleven.” dient te worden vastgesteld dat deze kritiek irrelevant is daar zij duidelijk slaat op een andere persoon dan de verzoekster, die immers geen vrouw en kinderen heeft in België maar die stelt hier getrouwd te zijn met de heer C.I.

Indien aangenomen zou kunnen worden dat de verzoekster een effectief gezinsleven heeft met de heer C(...) I(...) in België, dan moet worden vastgesteld dat de verzoekster nooit tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk werd toegelaten of gemachtigd. De verzoekster beschikt aldus niet over een verblijfsrecht in België waardoor *in casu* sprake is van een zgn. situatie van eerste toelating. Er hoeft dan ook *in casu* geen toetsing doorgevoerd te worden aan artikel 8, tweede lid van het EVRM.

Aangezien het een eerste toegang betreft, is er in deze stand van het geding geen inmenging in het gezinsleven van de verzoekster. In dit geval moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Staat om het gezinsleven in België te handhaven. De Raad merkt daarbij op dat noch uit het betoog van de verzoekster noch uit het administratief dossier ernstige hinderpalen kunnen worden afgeleid voor het leiden van een gezins- of familieleven in het land van herkomst of elders. De verzoekster toont dan ook niet aan dat zij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het voor haar niet mogelijk zou zijn om elders een gezinsleven te ontwikkelen. Er blijkt derhalve niet dat er sprake is van een effectieve inmenging in het gezinsleven van de verzoekster, noch wordt aannemelijk gemaakt dat op de verweerder enige positieve verplichting zou rusten om de verzoekster toe te laten tot een verblijf op het Belgisch grondgebied teneinde zijn gezins- of familieleven in België te handhaven of te ontwikkelen.

Zoals reeds gesteld, kan artikel 8 van het EVRM niet worden geïnterpreteerd als zou het voor een Staat de algemene verplichting inhouden om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren zodat de Staat dus gemachtigd is om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

De verzoekster betwist niet dat zij langer in het Rijk verblijft dan wettelijk is toegelaten en zij toont niet aan dat er ernstige hinderpalen zijn om haar gezinsleven verder te zetten in het land van herkomst of elders. Een bevel om het grondgebied te verlaten kon dan ook worden getroffen.

Een schending van artikel 8 EVRM is niet aangetoond.

3.4.2 Waar de verzoekster een schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht dient er op te worden gewezen dat artikel 8 van het EVRM geen motiveringsverplichting inhoudt en dat de verzoekster, zoals hoger besproken, de concrete motivering van de bestreden beslissing niet betwist. Gelet op hetgeen voorafgaat, maakt de verzoekster niet aannemelijk dat *in casu* op kennelijk onredelijke wijze of met miskennis van de stukken van het administratief bestuur een beslissing werd genomen houdende bevel om het grondgebied te verlaten.

De verzoekster toont geen schending aan van de materiële motiveringsplicht.

3.4.3 De verzoekster voert tevens aan dat een scheiding van haar man een onmenselijke behandeling tot gevolg heeft in de zin van artikel 3 van het EVRM.

Ze betoogt dat *“de gedwongen scheiding van de verzoekster en haar gezin een onmenselijke behandeling tot gevolg heeft”*. De verzoekster beperkt haar betoog echter tot het uiten van een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling wat op zich niet kan volstaan om een inbreuk op artikel 3 van het EVRM aan te tonen. Bovendien toont de verzoekster niet aan waarom zij haar gezinsleven niet zou kunnen verderzetten in haar land van herkomst of elders. De bestreden beslissing draagt de verzoekster immers enkel op om de landen van het Schengengebied te verlaten zodat de verzoekster vrij is om zich te begeven naar een ander land om aldaar haar gezinsleven verder te zetten. Bovendien dient er op te worden gewezen dat het onderhavige bevel geenszins een gedwongen verwijdering van de verzoekster inhoudt.

De schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.4.4 Inzake de aangevoerde schending van artikel 13 van het EVRM kan, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, artikel 13 EVRM niet dienstig worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde Verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist. Verzoekster voert de schending aan van artikel 3 van het EVRM, maar hierboven werd reeds vastgesteld dat geen schending van artikel 3 van het EVRM is aangetoond.

Een schending van artikel 8 *juncto* artikel 13 van het EVRM ligt dan ook niet voor.

3.4.5 Het vierde middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier maart tweeduizend dertien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

C. DE GROOTE